

Behandling. Det skete ikke, det afvistes, og den sønderjydske Sags Behandling maatte ske derved, at den bedste Kraft kom til at føre den frem.

Nu har det ærede Medlem fra Ringkøbing paa ny i Dag kritiseret den Maade, hvorpaa Minister H. P. Hanssen blev udnævnt til Minister. Det ærede Medlem har ogsaa beklaget, at man ikke ordnede hans Udnævnelse paa den Maade, at han blev Generalkommissær. Men disse Anliggender er saa vigtige, at de kræver det Ansvar, som følger med Deltagelse i Statsraadet, hvori en Generalkommissær uden politisk Ansvar i den Forstand ikke kunde deltage. Disse Anliggender er saa vigtige, at de nødvendigvis ogsaa maa give den, der har Ansvaret for Sagen, Lejlighed til her i Rigsdagen, i Folketinget og i Landstinget, at forsvare sin Stilling til disse Sager, forsvare den mod de Angreb, som maatte fremkomme; og vi har jo set, i hvor rigt Maal de er kommet frem. Mon egentlig det, der er foregaaet i de sidste Dage, tyder paa, at en Forhandling med det sønderjydske Udvalg forinden Udnævnelsen havde ført til det gunstigste Resultat? Jeg henviser til, at Bladet „Dannevirke“, om hvis Overgang til Partiet Venstre der nylig er kommet Meddelelse, har skrevet, at det synes mærkeligt, at netop i et upolitisk Ministerium kunde H. P. Hanssen ikke faa Sæde. Det synes, skriver Bladet, som om det er de samme Partier, der forrige Gang angreb H. P. Hanssens Indtrædelse i Ministeriet, der nu har hindret, at han tog Sæde i et rent upolitisk Ministerium.

Det ærede Medlem sagde, at alle Anliggender vedrørende Sønderjylland skulde for Sønderjydske Udvalg. Maa jeg spørge det ærede Medlem, om H. P. Hanssens Afskedigelse har været for det sønderjydske Udvalg. Jeg antager, at denne Sag har haft lige saa stor og maaske endnu væsentligere Betydning end hans Udnævnelse. Men det er maaske kun Kongens Ret til frit at afskedige sine Ministre, det ærede Medlem taler saa stærkt for, Kongens Ret til at udnævne sine Ministre er det ærede Medlem maaske ikke saa fuldkomment Tilhænger af? Det ærede Medlem mente, at hvis vi den Gang havde forhandlet om Sagen, og hvis vi havde skaffet Hr. H. P. Hanssen en Regeringskommissærs Stilling, saa havde han maaske siddet som saadan nu. Jeg tillader mig at spørge det ærede Medlem, om han har læst Flensborggruppens Udtalelse om, hvorledes de ønsker dette Forhold ordnet, den Udtalelse, hvori de nedlægger den mest

energiske Protest imod, at H. P. Hanssen paa nogen Maade kommer til at sidde som enebestemmende ved disse Ordninger, og hævder, at hvis hans Person overhovedet skal være med, maa han have en Kommissær ved sin Side. Jeg spørger det ærede Medlem fra Ringkøbing, om han er eller har været fremmed for denne i Flensborggruppen fremsatte Tanke.

Det ærede Medlem kritiserede, at der var blevet holdt Møder efter Afstemningen i Flensborg, men ejendommeligt nok, det, som det ærede Medlem særlig vender sig imod, er de Møder, som blev holdt fra vor Side, fordi man fra anden Side havde søgt at rejse en Stemning her i Landet. Det ærede Medlem har ganske vist fraraadet de andre Møder, siger han, men det, som han kritiserer, som han finder utilbørligt, er, at disse Møder blev besvaret. Men jeg vil hævde, at det for det danske Folks Æres Skyld var nødvendigt, at disse Møder her i København blev besvaret. Det, som det ærede 7de Medlem for Randers Amt (Harboe) førte frem paa Møderne her i København, maatte ikke være det eneste politiske Ord, som lød om dette Spørgsmaal her i Landet, ogsaa her i Landet maatte der lyde Ord, som gik ud paa, at vi stod fast ved det, vi havde sagt, og det, det danske Folk i 50 Aar havde sagt om denne Sags Afgørelse.

Jeg har bedt det ærede Medlem om at give mig Svar paa Spørgsmaalet om hans Stilling, og da jeg opfordrede ham kraftigt dertil, opfordrede Medlemmerne af hans Parti til, hvis han ikke tog klar Stilling i denne Sag, at tage Ordet og vise, hvor de stod, saa sagde det ærede Medlem, at jeg nok skulde faa Svar. Jeg sagde den Gang, at det var jeg ikke i Tvivl om, men det, jeg ønskede, var et klart Svar. Svaret har jeg faaet, men Klarhed var der ikke i det. Det ærede Medlem gav en lang historisk Redegørelse, som berettede om de mange Gange, hvor Venstre i denne Sag har maattet ønske at indtage et uklart Standpunkt. Dernæst gik han over til at omtale den nuværende Stilling og udtalte sig ogsaa her om paa en saadan Maade, at det ikke er muligt med Bestemthed at afgøre, om han har svaret paa det Spørgsmaal, som jeg stillede ham. Jeg stillede ham det Spørgsmaal: Hvor staar Venstre, efter at i Nordslesvig og Mellemslesvig de to Grupper er tørnet imod hinanden i de to Erklæringer, af hvilke den ene udtaler ubetinget Mistillid til H. P. Hanssen og den anden ubetinget Tillid til H. P. Hanssen? Derpaa har jeg ikke faaet Svar.